

Sygn. akt: II AKa 506/01

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 lutego 2002 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący	SSA Bożena Brewczyńska
Sędziowie	SSA Wiesława Gawrońska SSA Marek Michniewski (spr.)
Protokolant	Izabela Rybok

przy udziale Prokuratora Prok. Apel. Stefana Jarskiego

po rozpoznaniu w dniu 7 lutego 2002r.

sprawy z wniosku S. B. - o odszkodowanie

z powodu apelacji, wniesionej przez pełnomocnika wnioskodawcy

od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 04 października 2001r. sygn. akt XVI1 Ko 525/98

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,
2. kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze obciąża Skarb Państwa.

II AKa 506/01

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 4 października 2001 r. oddalono wniosek S. B.o odszkodowanie. Głównym powodem takiego rozstrzygnięcia było ustalenie, iż represje stosowane wobec wnioskodawcy, a także Jego skazanie w dniu 8 stycznia 1944 r. z mocy orzeczenia organu byłego Związku Radzieckiego miało miejsce poza terytorium Polski.

Powyższy wyrok zaskarżył pełnomocnik wnioskodawcy. Apelacja w swej osnowie nie precyzując zarzutu wnosi o uchylenie zaskarżonego wyroku i uwzględnienie wniosku, względnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Katowicach do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna. Jak wynika z zeznań wnioskodawcy /ur. (...)w K.k. 2/ w 1941 r. został wcielony do Armii Radzieckiej i po rozbiciu jednostki przez wojska niemieckie został wysłany na U.dc miejscowość U.. Później czynił

starania o rekrutacje do Armii Andersa, lecz bez powodzenia. Następnie 7 września 1943 r. został zatrzymany w miejscowości U. za to, że w ankiecie o przyjęcie do Armii Andersa nie wpisał, że przed wojną należał do organizacji (...).

Znajdujący się w aktach sprawy k. 17 dokument potwierdza, iż wnioskodawca był represjonowany, a podana w nim kwalifikacja skazania art. 58-10 cz. 2, 58-11 Kodeksu karnego Rosyjskiej Federacyjnej Republiki Radzieckiej /propaganda lub agitacja kontrrewolucyjna/ zezwala na przyjęcie, iż wnioskodawca został skazany za działalność wymierzoną przeciwko ówczesnemu ZSRR.

Powołanie jednak wnioskodawcy w 1941 r. do Armii Radzieckiej nie sposób uznać za represjonowanie związane z działalnością na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego i to nawet biorąc pod uwagę, iż jak zeznał przed 1 września 1939 r. należał do paramilitarnej organizacji polskiej (...).

Represje skierowane przeciwko wnioskodawcy mają swój początek w dniu 7 września 1943 r., kiedy to najpierw został aresztowany, a później skazany w dniu 8 stycznia 1944 r. na karę 7 lat pozbawienia wolności, którą odbywał do dnia 7 grudnia 1955 r. /k. 17/, przy czym te represje miały miejsce w rejonie U..

Przepisy ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. z uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego /Dz. U. Nr 34, poz. 149 z późniejszymi zmianami Dz. U. Nr 36 poz. 159 z 1993 r. oraz Dz. U. nr 97 poz. 604 z 1998 r./ w art. 8 ust. 2a określają tzw. zasadę terytorialności stanowiącą, iż represje stosowane przez radzieckie organy ścigania muszą mieć miejsce „na obecnym terytorium Polski w okresie od dnia 1 lipca 1944 roku do dnia 31 grudnia 1956 roku oraz na terytorium Polski w granicach ustalonych w Traktacie Ryskim, w okresie od dnia 1 stycznia 1944 roku do dnia 31 grudnia 1956 roku”.

W sprawie jest oczywistym, iż represje jakie spotkały wnioskodawcę miały miejsce poza terytorium Polski w rejonie U., stąd brak jest podstaw prawnych do zasądzenia odszkodowania na rzecz wnioskodawcy.

Bez znaczenia prawnego jest przy tym okoliczność eksponowana przez wnioskodawcę oraz jego pełnomocnika, iż przed 1 września 1939 r. wnioskodawca należał do paramilitarnej organizacji (...).

Zupełnie też błędnie autor apelacji zarzuca na k. 62, iż "Sąd przyjął nadto, że w oparciu o ustawę, iż działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego nie powinna mieć miejsca w okresie od 17 września 1939 r. do 5 lutego 1946 r.", bowiem w uzasadnieniu wyroku k. 52 in fine trafnie wskazano, iż właśnie działalność powinna być prowadzona w tym okresie.

Uznając zatem za słuszne rozstrzygnięcie w zakresie oddalenia wniosku o odszkodowanie, Sąd Apelacyjny zaskarżony wyrok utrzymał w mocy, orzeczenie o kosztach oparto o przepis art. 13 Ustawy rehabilitacyjnej z 1991 r.